

Следъ нѣколко още думи къмъ селенитѣ, войводата закри събранието, взема единъ чивѣкъ отъ настояществото на селската организация, прибра останалитѣ още 5—6 четника и се отправи за мѣстото, кждето бѣше разположена сръбската чета. Изпрати селенина да съобщи на войводата на тази чета, че е пристигнала тукъ наблизо и една друга чета и че войводата на последната, като научилъ че близо въ мѣстността на Бѣлица или въ селото има християни съ пушки, иска да се срещне и запознае съ тѣхъ и войводата имъ. Селенинътъ изпълни поржчаното му автоматично. Чухме думата: „предателство“. За успокоение, селенинътъ имъ каза: „ако има нѣщо лошо за васъ и азъ нека умра съ васъ“. Следъ малко затишие, чухме думитѣ: „добре, нека самъ войводата дойде съ тебе“. Селенинътъ се отдѣли отъ тѣхъ — ние бѣхме само на 15—20 крачки близо — дойде и тихичко пошепна на войводата за съгласието на сръбската чета за среща. Нашиятъ войвода и селенинътъ отидоха при сръбската чета, поздравиха се съ добре дошли, запознаха се. Нашиятъ войвода се запозна съ името Апостолъ Елеонски, а тѣ си казваха своитѣ имена: Наке, Арсо, Стефанъ, Георги и Иванъ. Нашиятъ войвода ги запита отъ кжде идатъ и отъ кжде сж родомъ. Указа се, че двама сж отъ Подвисъ, а другитѣ отъ други три Кичевски села. Пита ги, кжде сж въоръжени, кой ги изпраща и съ каква целъ. Тѣ казаха, че имало въ Бѣлградъ и други сръбски градове дружества „Свети Сава“, които въоръжаватъ и поддържатъ чети за Македония, която сърбитѣ смѣтали за тѣхна. Следъ тѣзи имъ думи, нашиятъ войвода ги запита *отъ каква народностъ сж: сърби, българи или арнаути*. Пита ги още, дали сж родени въ Сърбия или Македония.

— *Азъ смѣтамъ, каза той, че всички апостоли, изпритени отъ Сърбия, България, Гърция и другаде, сж чужди агенти. Ние сме македонци; може нѣкой отъ насъ да симпатизира на сърбитѣ, други на гърцитѣ, българитѣ и т. н., но това не ни ангажирва да предаваме нашитѣ народни интереси на ония, на които симпатизираме. Азъ, например, съмъ български възпитаникъ, майка ми, която ме е родила, доила, пѣяла или плакала, говорила ми е на сжщия езикъ, на който говоря и сега; той е български. Но азъ работя за свободата на робуваща отъ много векове Македония. Искамъ нейната самостоятелностъ и недѣлимостъ между спорящитѣ за нея балкански държави.* (Следва)

Никола Петровъ